tada. Miña täitsin teña pallumist, andsin täieliku öppetust, milkombel ma isse mittokord kalla ollen püüdnud. Agga kergemelik eidekene lassi miño öppetuse ühhest körwast sisse, teisest wälja. Külmetas sabba teñal jäässe, siis olli ta üllelüg kaua istuma jänud; olleks ta tund aega warremine sabba wälja tõmbanud, kalla olleks küllalti sanud. Ulleliig ahnus iggas kohhas kahjolik, sest suur tük äab su löhki! Sedda waña sõña öppetust leidis Kriimsilma eñand jää-näppistist. Appi-üüdmise kissa peale töttasin silmapilgul teñale appi, agga miño nõdder jõud ei mõunud teña ränga kerre wasto. Kui parrajalt wennitasin ja kangutasin, tulli issand Kriimsilm wandudes koldale, ta olli Äigitsa körtsis silmad täis lakkunud. Miña mõtlesin joobnud mehhe kärra kuuldes: parremine lähhen eest körwale, kui et ullopäga ammast akkan kiskuma. Nõnda läksin ma oña teed. Küssige luggu eñanda käest! Joobnud pä läks wandudes naisele appi; wõib olla, et sure wihhaga sabba otsast isse tükkikese mahha kiskus. Tallo rahwa wemmaldega peale kippumine juhtus eñandale önneks, sest irm teggi külmas kohmetannd werre sullaks ja painotas liikmed wirguks. Mis ma pikkemalt sest rägin? Eñand seisab isse seal; nõudke teña käest otsust. Eñand tulleks issegi kaebama, kui luggu tõsti olleks; agga se on Kriimsilma pörane waña kombe, et ta mind ja oña eñandat rahwa ees püab teotada."

Seal ütles Kriimsilma eñand: „Iggamees teab

et teie tõ ja teggo eñam karja poisikese kui mehhe tõ sarnane on: walle, pettus, kurjus, silma kirjaline ollemine ja ruñal poisikese wallatus! — Teie ollete wallelikkude suur-issa! kes teid ussub, leiab kahju. Sedda näggin mõne aea eest kaewo jures; ehk wälletate weel keña tükkikest? — Kaks ämbrid rippusid ahhelatega kaewo ratta külles; teie ollite, kes teab mispärrast? ühte ämbrisse istunud ja kaewo läinud, kust eñam wälja isse ei wõinud peastä. Koggemata kaewule tulles, kuulsin teie üüdmist, küssisin: kes teid kaewu sundis miñema? Teie kostsite: „Önneks juhtusite seie, armas naabri eit! teile annan lahkest süddamest maggusat roga. Astuge ämbrisse ja tulge miño jure köhtu täitma: siin on kallu ja wähka küllalte. Petliko juttu uskudes, istusin ämbrisse. Ämber waus miñoga kaewu ja Reinowadder tõusis teise ämbriga üllesse. Imeks panneks küssisin: kuddas se sündis? Teie wastasite: „Ülks üllesse, teine alla! se on Ma-ilma wiis. Mõningad sawad allandatud, teised nende läbbi üllendatud, kuida isse praego nääte." Sedda ütteldes üppasite ämbrist ja läksite oña teed. Murres istusin õhtuni kaewus ja piddin enne peasmist kibbedat malka kannatama. Õhtul tulli rahwas kaewule wet wõtma ja leidis mind seal wangis; mehhed räkisid issekeskis: „waña lambawaenlane istub kaewus: toge malgad ja wemmlad seie, siis wirname üllesse ja anname löhna, et meie leili kätte jääb!" Mõrtsoka kombel wõeti mind kaewo seal wasta ja wirrotati miño kassokat iggalt poolt;

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1